

[Erling Jensen.]

regeringen og venstres folketingsgruppe, selv om det finder forståelse hos en ældre professor, Thorkil Kristensen, og hos de yngre medlemmer af Venstres Ungdom, så er det nødvendigt at slå fast, at den retfærdighed, regeringens udspil mangler, kun kan skabes ved gennemførelsen af dette økonomiske demokrati, der kan sikre, at lønmodtagerne selv får andel i og ejendomsret til de værdier, der skabes i erhvervslivet gennem netop deres afkald.

Socialdemokratiet vil arbejde af al kraft for dette økonomiske demokratis gennemførelse af netop disse retfærdighedsgrunde, men samtidig bør også andre end socialdemokrater kunne se, at kun gennem økonomisk demokrati løser vi de investeringsproblemer, vort erhvervsliv selv har gjort opmærksom på. Kun gennem økonomisk demokrati skaber vi den afgørende forudsætning for, at samfund, erhverv og lønmodtagere i samvirke kan løse vor alvorlige beskæftigelses- og erhvervssituation. Økonomisk demokrati er ikke fremtidsmusik, men en nødvendig og betydningsfuld del af enhver helhedsplan, både af retfærdighedssans, af helhedssyn og af økonomisk planlægning.

Dahlgaard (RV):

I februar for snart et år siden indgik regeringen forlig med en række partier om den omkostningsdæmpende ydelse. Forliget medførte udgifter for staten på 1,9 mia kr. I september måned indgik regeringen forlig med en række partier, andre partier end i februar, om skattenedsættelser og offentlige besparelser. Forliget medførte en nedgang i statens indtægter på 7 mia kr. De besparelser, der kræver lovgivning, er endnu ikke gennemført, og der mangler fremsættelse af de nødvendige lovforslag med henblik på at opnå 1½ mia kr. af de planlagte besparelser.

Vi har fra radikal side gentagne gange anmodet regeringen om at tage initiativ til, at den nødvendige afklaring om, hvorvidt septemberforligets besparelser overhovedet kan gennemføres, kan finde sted. Før denne afklaring har fundet sted, ved vi i realiteten ikke, hvor vi er henne med hensyn til finansernes stilling. Regeringen har endnu ikke taget initiativ til den nødvendige afklaring,

og derfor er situationen i dag den, at vi ved mindre om finanspolitikken udvikling, end vi vistnok nogen sinde har vidst, i hvert fald i de sidste mangfoldige år.

Vi behandler i dag en række forslag, der vil koste staten 2 mia kr. til betaling af en del af det private erhvervslivs lønudgifter. Hertil kommer en række forslag, der medfører indtægtstab for staten på ca. ½ mia kr.

Regeringen fremhæver gerne sig selv som en spareregering, og derfor har jeg villet nævne de udgifter, som regeringens hidtidige forlig til forskellig side har påført staten.

Når vi nu står over for forslaget om en længodtgørelse på 2 mia kr., må dette forslag naturligvis bl. a. — jeg understreger: bl. a. — vurderes ud fra et finanspolitisk synspunkt og ud fra, om de 2 mia kr. måske kunne anvendes på en mere frugtbar måde. Finansernes stilling redegjorde finansministeren for i sidste uge. Budgettet for det kommende år udviser et meget stort underskud, på flere milliarder kroner, og det til trods for, at der er budgetteret ud fra optimistiske forudsætninger. Større arbejdsløshed end de 4 pct., som regeringen har budgetteret ud fra, vil betyde større udgifter til understøttelser og mindre statsindtægter ved skatter og afgifter. Uvisheden om, hvorvidt septemberforligets besparelser kan gennemføres, betyder som nævnt yderligere usikkerhed omkring finanspolitikken. Hertil kommer så nu 2 mia kr. i udgift til betaling af private lønudgifter.

Vi i det radikale venstre enige i, at i en økonomisk krisesituation som den, vi befinder os i i øjeblikket, er en afsvækkelse af finanspolitikken forsvarlig, også en betydelig afsvækkelse af finanspolitikken. Men det er jo klart, at alting har en grænse, og det er også klart, at man ikke kan tåle en hvilken som helst stor svækkelse af finanspolitikken. Derfor har vi sat spørgsmålstegn ved udgifterne til godtgørelse for private lønudgifter. At sætte spørgsmålstegn er ikke det samme som at tage afstand.

Som det radikale venstres ordfører, hr. Hilmar Baunsgaard, tidligere i dag har redegjort for det, så har vi imidlertid i det radikale venstre den opfattelse, at såfremt vi skal vælge, da foretrækker vi, at de statsmidler, der måtte være til rådighed, styres meget præcist i retning af en beskæftigelses-